

YELKENSİZ

Şiir Dergisi
(Kuruluş: 2013, Kurucu: Furkan Çirkin)
2024 / Yıl: 11 / Sayı: 36

Hazırlayan:
Furkan Çirkin

Şiirler:

M. Suphi Yalman, Furkan Cesur, Mücahit Aygören, Pınar Dinçata,
Yener Çetin, Kaan Eminoğlu, Ahmet Şerif Doğan, Erkan Kenan
Durmaz, Muhammet Çelik, Fikret Yazıcıoğlu, Serhat İlhan,
Sema Ayşe Mercan, Gülsüm Işıldar,
Hasan Çelikkol, Adil Başoğlu,
Yusuf Ferhat, M. Suphi
Yalman, Mustafa Turay,
Toprak Şems Tezcan.

Ping-Pong Masası:

Elif Burcu Özkan - Burçin Laçın Altay

Kendi Kendine Söyleşi:

Şahin Taş

Kendi Kendine Eleştiri:

Yasin Gedik

Kitapsızlar:

Çağlar Gülcan

Poet Death Note IV /Şair Ölüm Defteri IV:

Nesimi

Şiirimiz Sahiden Yaşayacak Mı?: Mirza Şahin

İç Kapak ve İç Sayfa Çizimleri: Tuğcenur Aldeniz, Fatoş Durmaz
Facebook-Twitter:@yelkensizdergi/Instagram:@yelkensizdergii

Şiir ve diğer Gönderiler için İletişim: yelkensizdergi@gmail.com

DAĞINIK BİRKAÇ

~

Yener Çetin

1/

Su, aziz ol ömrünce, hiç ölme
Her zaman gülümse gözlerimin içinde.

2/

Bitmeyen bi gece olsun özgünlük
Bitirilemeyen bi kitap, bi incelik.

3/

Sessizlik hep uykulu bakar geceye

4/

Buruk ve tatlı, paltolu ve meraklı
Her zaman aşılmaz bi dağ gibi ipuçları.

ÇİRKİN

~

Kaan Eminoğlu

Furkan Çirkin'e

Adamda
Yüz değil töz iyi olacak
Balıkları attığı ağla değil yazdığı şiirle tutacak
Şair gibi yaşayıp memur gibi ölecek
Okyanusu görmeden paçayı sıvamayacak
Bir şaire bu soyad o zaman yakışır ancak

Duyanda
Göz değil söz hasarı bırakacak
Ne kömür ne başka yakacak
Bir merhabayla iç ısıtacak
Ölümlü dünyaya gönüllü düğümlenecek
Bir sıkıntının yasını, bataкта kozun asını tutacak
Bir şaire bu soyad o zaman yakışır ancak

Bunda
Kötü niyet yok asla
Furkan, akrabam olur kan'dan
Çirkin, kulağa ilginç geliyor ilkin
Şair, değiştir bana kalırsa artık şu adı
Bu kadar güzel adama bu soyad yakışır mı

KENDİ KENDİNE SÖYLEŞİ*

*“her yer
beton!..
kıra kıra
gidelim!”*

~ Şahin Taş ~

**Uzanıp kendi yanaklarımdan öpüyorum*

Şahin Taş:

Beni bir şair bir şiirinde yazsaydı:
Ahmet Muhip Dıranas, Olvido

Beni bir yazar bir kitabında yazsaydı:
Sait Faik Abasıyanık, Lüzumsuz Adam

Beni bir yönetmen bir film olarak çekseydi:
Lewis Milestone, Fareler ve İnsanlar

Beni bir antik Yunan tanrısı yaratsaydı:
Kibele

Ben bir isim olsaydım:
Yalın

Ben bir renk olsaydım:
Mavi

Ben bir şehir olsaydım:
İstanbul

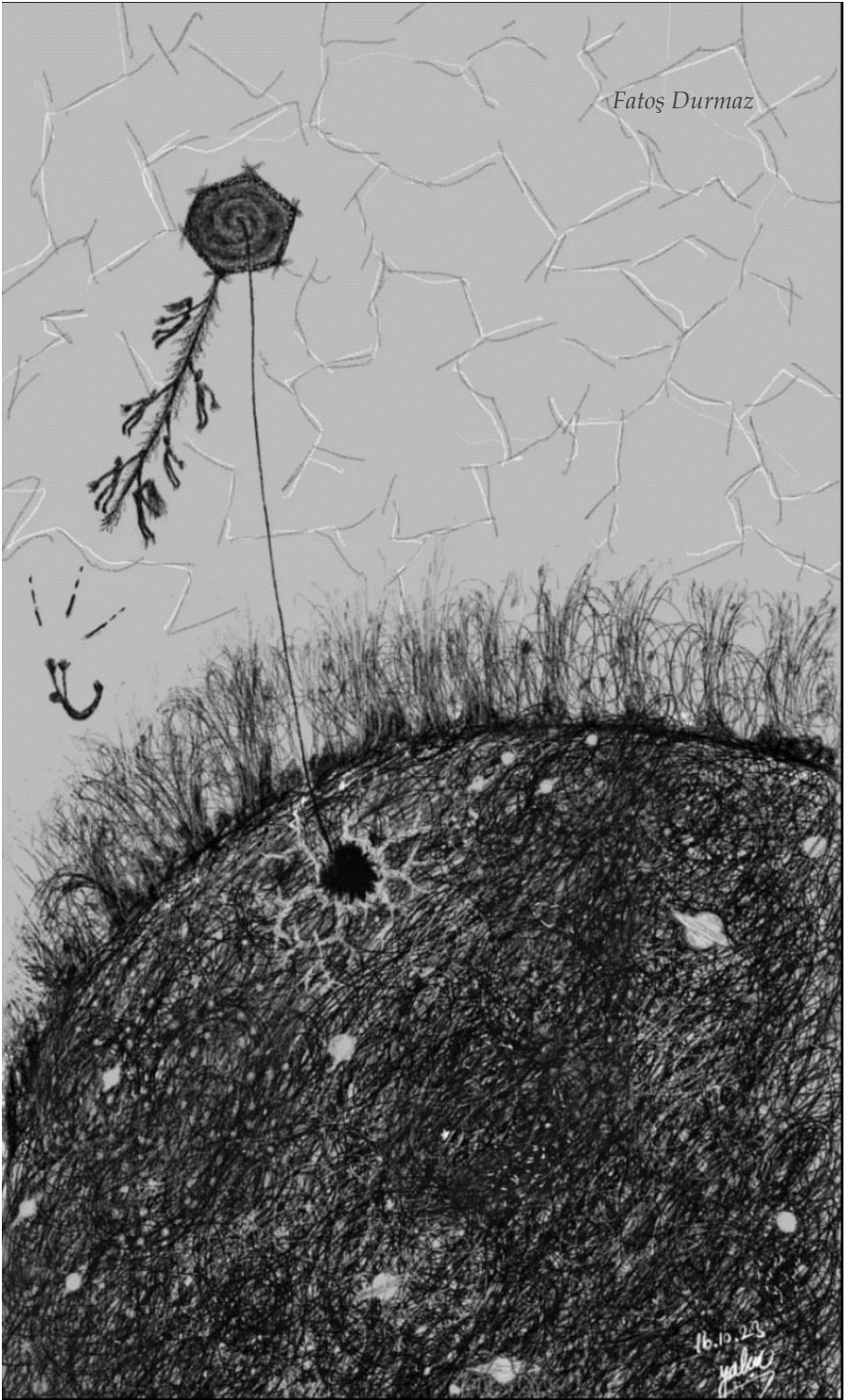
Ben ...?... bir hayvanım:
Şiir yazabilen

En sevdiğim mısram:
her yer beton!.. kıra kıra gidelim!

En sevdiğim şiir başlığım:
Kısa Yaz

Fatoş Durmaz

16.10.23
Fatoş Durmaz

KİT ~ APS ~ IZLAR

Çağlar Gülcan

2006 yılında Ankara'da doğdu, 7 senedir edebiyatla uğraşıyor, genellikle şiir olmak üzere deneme ve öykü yazıyor. Lise 12. sınıf öğrencisi. Amatör fotoğrafçılık yapıyor. Felsefe, sosyoloji ve edebiyatla ilgileniyor.

Saatlerin İçinde Zamana Sıkışmış Bakışların

her şey her şeyden bir kuş gibi sıyrılıp giderken.
belki de kalbime, her zamankinden daha riyakâr
bir şekilde sarılıyor yorgunluk.
o bakışlarından yoksunum birkaç saattir, gündür,
aydır, yıl mıdır?
ben onu bunu bilmem, fakat bana da sorma zaten.
bu duvarı aştım, bunu da aştım, belki de bir diğerini de
fakat Can ağabeyin 'Sevgi Duvarı'nı aşamadım
alışkın mı neyim, alışagelmiş miyim neyim.
arada bir boş bakışlarım saatlere doğru yönelir.
bakışlarım; genel olarak durmuş saatlere yönelir.
duran saatlere bakıp;
sabah mı akşam mı durduğunu tahmin etmeye çalışırım.
boş bakışlarım boş faaliyet gösteren düşüncelere geçer,
oturduğum yerde uyuya kalırım.

/ Geçenlerde rüyamda: güneşli olmayan günleri,
güneşli yapan bir süper kahramanla tanıştım.
herkese çokça selamı var, özellikle bakışlarına /

DEHNOE IV

Şair Ölüm Defteri IV

NESİMİ

Gelmiş geçmiş en büyük şairlerden Nesimi'yi ulema, "küfür"le itham ederek hakkında ölüm fermanı vermiştir. Şiirlerinin İslam'a aykırı olmasının cezası olarak boynu vurulup öldürülmesi bile yetmemiş olacak ki vücudunun derisi de yüzülmüştür.

Yunus Emre'nin ölümünden yüzlerce yıl sonra bile korka korka Yunus'u ve şiirlerini "küfür"le itham eden, Yunus'un şiirlerinin okunmasını bile İslam'a aykırı sayan Ebussuud gibi ulemalar, Nesimi'den sonra da hep var olmuşlardır. Nesimi ise bu korkak ulemaların en fazla kin kustuğu şairlerden biri olmuştur.

*"Kâh çıkarım gökyüzüne seyrederim âlemi
Kâh inerim yeryüzüne seyreder âlem beni"*

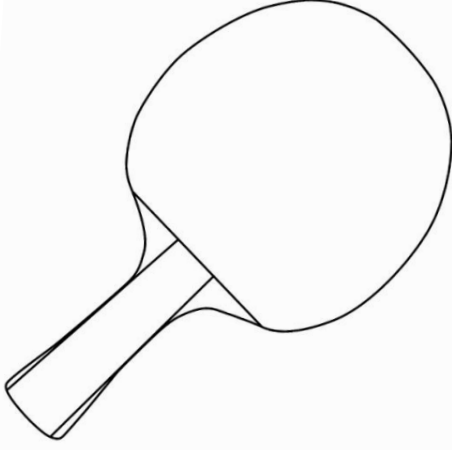
*"Har içinde biten gonca güle minnet eylemem
Arabi Farisi bilmem, dile minnet eylemem"*

*"Bugün buldum bugün yerim, hak kerimdir yarına
Rızkımı veren Hüdâ'dır kula minnet eylemem"*

*"Nesimi'ye sordular ki, yârin ile hoş musun
Hoş olayım olmayayım, o yâr benim kime ne"*

*"Bende sığar iki cihân ben bu cihâna sığmazam
Cevher-i lâmekân benim kevn ü mekâna sığmazam"*

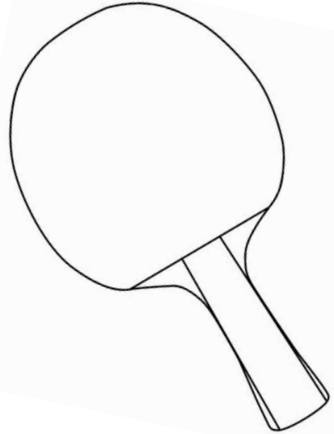

Ping-Pong Masası*

Burçin Laçın Altay
Elif Burcu Özkan

**Ha Sezai ha ping-pong masası*

Burçin Laçin Altay - Elif Burcu Özkan

BLA: Şiir duyguların ezgili sözcüklerle dışa vurumu, ruhun başka bir boyutta yeniden doğması, kendini bulması bana kalırsa. Sen şiirle ilk nasıl buluştun, şiir yazmaya ne zaman, nasıl başladın? Seni ilk cezbeden şairler kimlerdi?

EBÖ: On üç yaşındayken, çocukluk aşkı diyebileceğimiz bir olaydan sonra ilk şiirimi yazdım, ona şiir denirse. Gerçek anlamda şiir yazmaya üniversite yıllarımda başladım. Beni ilk cezbeden şairler de aynı yıllarda Özdemir Asaf, Ümit Yaşar Oğuzcan ve Nâzım Hikmet oldu.

~

EBÖ: Şiir insanın bilinçaltına, ruhundaki gizli mağaralara geçitler açıyor ve bazı "ses"le buluşmayan duygular şiirde "imge"yle akıyor. Şiir olmasaydı neyi anlatamazdın?

BLA: Bu beni düşündüren ve gülümseten bir soru oldu. Aslında en çok neyi anlattığımı ve neyi anlatmak istediğimi sorgulayarak şöyle diyebilirim; önce kendimi, yaşamı ve yaşamın barındırdığı bütün duyguları, aşkı ve acıyı ve bütün bunlara isyanı anlatamazdım. Şiir olmasaydı; imgelere sığınarak kaçak dövüştüğüm kelime oyununu oynayamaz ve yenilgiyi baştan kabullenirdim. O yüzden iyi ki şiir var.

~

BLA: Şiirlerinde yoğun duygular, hüznün, acı, isyan, felsefi bir derinlikte işleniyor. Bireysel şiirler varken toplumsal olaylara bir direnç olacak şiirlerin de var. Senin yazmayı en çok istediğin durum ve bu bağlamda en sevdiğin şiirin hangisi?

EBÖ: Beni yazmaya en çok itenler genellikle olumsuz durumlar ve duygular, yarım kalmışlıklar, adaletsizlikler, sancılar, hayaller ve acılar. Dünya(m)da tamamlanamayan ya da hazmedemediğim, bir mantığa oturtamadığım şeyleri anlamlandırmaya ve tamamlamaya çalışıyorum yazarak. İçimde sıkışmış duygular bilgi ve derin düşünce ile buluşuyor ve ortaya şiirlerim çıkıyor. Duyarlı ve duygusal bir insan olarak dünyadaki acılara ve olaylara kayıtsız kalamıyorum. Yazmayı istediğim hemen her şeyi aslında yazıyorum. Ne yazarsam yazayım, felsefe ve psikoloji süzgeçlerinden geçirdiğim bir düşünsel boyut barındırıyor. En sevdiğim aşk şiirim “Bir Gün Gibi Geçip Gittik Birbirimizden”; sosyolojik ve felsefi şiirim ise “Darağacımızı Kader Yıktı Sansınlar”.

~

EBÖ: Gözlemlediğim ve yaşadığım kadarıyla, sistematik işler, rutinler ve mantık odaklı hayat şiirin esrik, uçuşan ve serbestçe akan dilini biraz köreltiliyor. Bu ruh durumlarından ve meşgalelerden uzaklaştıkça şiir daha derin ve özgürce akıyor, sıçramalar oluşturuyor. Çalışan bir anne olarak rutin ve yoğun hayat şiir yazmanı olumsuz etkiliyor mu? Çözümü nasıl buluyorsun?

BLA: Yaşama, karmaşaya şiirle direniyor, şiirle başa çıkabiliyorum. Yaşamdan çalışıyorum bazen zamanı, çünkü başka yolu yok ve kendimle baş başa kaldığımda şiir gelip yanı başıma oturuyor. Maalesef ki bu yalnız ve özgür zamanlar çok fazla olamadığı için yazın sanatım çok aktif olamıyor. Ancak

ruhumda biriken imgeler, hisler ruhumun ilk başıboşluğunda bu anı bekliyor gibi ortaya çıkıveriyor ve şiirde en çok bunu seviyorum.

~

BLA: Seni bir şair olarak tanıdık ama adını bir öykü yarışmasında duyduk, öykünün de şiirle akrabalığı aşikâr elbette. Öyküye olan ilgin, sevgin şiirle karşılaştınca nasıldır? Öyküyle ilgili çalışmaların devam ediyor mu?

EBÖ: Şiir can damarım, öykü yeni evlatlığım. Katıldığım aylar süren yaratıcı yazarlık atölyesiyle öykü denemelerim başladı. Roman ve şiir kadar okuma geçmişim olmadığı için kendime öykü yazmada güvenmiyordum. Anlatacak çok öyküm ve olaylara dair analitik yaklaşımlarım zihnimde, dilimde yıllarca uçuşunca bir yazarın desteği ve ısrarı üzerine o öyküleri yazmaya başladım. Bir buçuk senedir çalışmasına birkaç ay ara verdiğim, özellikle toksik ilişkileri mizahi bir dille ele alan, psikanalitik çözümlemeler barındıran öyküler üzerinde çalışıyorum. Okuyanlar tarafından beğenilen bir öykümü yarışmaya gönderdim ve dereceye girince yola devam etmem gerektiğini anladım. Kitabın matbu hâlini seneye görebileceğiz.

~

EBÖ: Günümüzde bazı öykülerde, özellikle de durum öykülerinde bir ana fikir barındırma ve mesaj verme unsurunun pek yer almadığını görüyorum. Böyle öyküleri okuduğumda “yazmış olmak için yazmak” düşüncesiyle yola çıkılmış gibi bir his geçiyor bana. Sence bir ana fikri ve mesajı olmayan, sadece bizi o âna odaklayan öykü, amacını gerçekleştirmiş, kalıcı ya da derin olabilir mi?

BLA: Ben bir öykü okuduğumda ya da yazdığımda hissetmek, hissettirmek isterim. Durum öyküsünden ziyade güçlü bir kurguyla resmedilen öykülerin, ruha dokunduğu yerde kalıcılığı artıyor. Ana fikir olsun diye zorlama bir öykü de olmamalı elbette ama yazarın zaten bir derdi olmalı ki yazmalı, yazmış olmak için değil. Durum öyküleri de betimleme yönünden zengin, benzetme ve metaforları güçlü, öyle bir edebi dille anlatılmalı ki sorduğun derinliğe ulaşabilsin. Çağdaş yazarlar ilk öykücülüğümüze karşın şiirsel dili pek savunmuyor, yazmaktan çekiniyor. Benim için şiirsel dil, her edebi türde kendini gösterir ve metni yükseğe çıkarır.

~

BLA: Edebi türlerle çalışmaların bitmiyor tabii, Latinceden Türkçeye ilk defa senin çevirdiğin Seneca'nın "Bilgenin Sarsılmazlığı" kitabın, diyalog ve öğütlerle Stoa felsefesi ışığında bilgelik kader, talih ve özgürlük kavramlarına değiniyor. Felsefenin anlam karmaşası yaratmadan çevirisinin de çok kolay olmadığını düşünüyorum. Peki senin için dilimize çevirmek nasıl bir deneyim oldu?

EBÖ: Çeviri, özellikle de Antik metinden yapılan çeviri hiç kuşkusuz modern dilden yapılan çeviriden çok daha zor. Doğru tercüme edebilmenin yanı sıra dilimize o binlerce yıl önce yazılmış metni en anlaşılır ve uygun şekilde çevirmek oldukça meşakkatli bir iş. Bol ima ve bağlaç barındıran felsefi cümleler, bol imgeli şiirler çeviride en güç alanlar, diyebilirim. Metni daha anlaşılır kılmak için yapılan araştırmalar ve oluşturulan dipnotlar için konuya hâkim olmak gerek. Mesela üç sene emek harcadığım Antik Çağ mutfağına dair Avrupa'nın en eski yemek kitabı Apicius'un "Aşçılık Sanatı" yakında yayımlanacak. On beş yaşında başladığım yemek yapma yolculuğum, dünya mutfağına dair ilgim ve

araştırmalarım sayesinde metni daha doğru evirebildim. Oradaki dipnotları oluşturmak için yaptığım araştırmalar en az metni çevirirken harcadığım kadar zaman aldı. Yani eviri: bilgi birikimi, dile hâkimiyet, sabır ve büyük emek işi.

~

EBÖ: Birçok dergide ve kolektif kitaplarda öykülerin yer aldı. Onları kitaplaştırmayı düşünmüyor musun? Başka kitap hazırlıkların olduğunu da biliyorum. Onlardan biraz bahseder misin?

BLA: Geçmiş geçmişte kaldı. :) Dergiler bir basamak, bir gelişim yolu oldu, oluyor benim için. Elbette ki edebiyatın kalbi dergilerde atıyor, bu yüzden dergiler de mutfağında emek veren biri olarak benim için çok önemli. Eski öykülerimin her birinin ayrı bir yeri var ancak kitap için yeni yazacağım öykülerle, yeni bir dosya oluşturma planım var.

~

BLA: Şiirlerinin yanı sıra senin tüm edebi yönünü, bu konuda neler yaptığını da konuşmak istedim. Ancak sanatın her dalı bizi kucakladığı için şunu da sormak istiyorum, edebiyatın başka bir alanında veya başka sanat dallarıyla bir ilişkin bir uğraşın oldu mu?

EBÖ: Henüz bir yayınevine göndermediğim iki romanım var. 2009- 2011 yılları arasında yazdığım spiritüel bir roman ile 2017-2018 yılları arasında yazdığım psikolojik roman. İkincisini yeni yılda yayımlatmayı planlıyorum. Amatör olarak müzikle ilgilendiğim dönemler oldu. İki ayrı grubun solistliğini iş ve şehir değişikliği nedeniyle repertuar aşamasında bırakmak zorunda kaldım. Bazı şiirlerim bestelendi, ben seslendirdim.

Youtube kanalında yer alıyor. Bir sene eğitim ve bir buçuk sene özel tiyatrolarda oyunculuk olmak üzere iki buçuk senem tiyatro ile geçti. Maalesef artık müzik ve tiyatro adına pek bir şey yapamıyorum. Tiyatro artık vakitsizlik nedeniyle imkânsız gibi görünüyor. İleride doğru zamanda ve projelerde müzik yeniden hayatımda olacak.

~

EBÖ: Yazdığın çocuk kitabından hareketle; bu alanda üretmeye devam etme düşüncen var mı? Çocuk kitabı yazmanın zorlukları ve kolaylıkları sence neler?

BLA: Öncelikle edebiyattan bağımsız olarak çocuklara hitap edeceği için hem psikolojik hem mizansen olarak yazarken daha dikkatli ve bilinçli yazılması gerekiyor. Görsellik çocukların seveceği gibi olmasının yanında zihinleriyle de oynamamalı elbette. İlk kitap çocuklara diyerek ikiz kızlarıma ithaf ettiğim “Kayan Yıldız Nerede?” kitabım kendi yolculuğuna yalnız devam eder diye düşünürken ikinci baskısıyla farklı çizimlerle farklı yayınevinden çıkınca yeni bir soluk oldu ve seri olarak devam edebilir diye düşünmeye başladım. Yani neden olmasın?

~

BİR SEYYAHIN SON GECESİ

Mustafa Turay

Yaralı bir avuçta taşınıyor
düş uykusundan kalkan seyyah
Yorulmuş,
ellerinde kırık kadeh izleri
Suskun,
dilsiz kalmış bütün sözleri
Hatırlamamış,
geçtiği yollardaki hayat serüvenini

Cam bir sürahide saklı gözyaşları
En sondaki cinnet denemelerinde sökülür dikişleri
Mağrur ve yaralı, her zaman söylediği gibi
insan çabucak ölmeli

Gecenin sonunda yakılacak tüm giysileri
Bakireler öne eğecekler başlarını keskin giyotinde
Son keyifli akşam yemeğinde
sevapları başkaları tarafından yenilecek!
Sürüklenecek ruhu kuru yaprak misali
kanatacak düştüğü yeni dostu toprağın rahmini!

ŞEYTAN'IN HÜSRANI

~

Toprak Şems Tezcan

sınırları zorlayarak
yıkacağız sınırları
ya da sadece, aşacağız

kabullenme zamanı geldi
fanileri, ölümsüzleri, olduğu gibi
fakat bunun için bir şey yapamayız
bunun için sadece bir şey
-olabiliriz-

ölüm artık çok olacak
ama bedenen ya da ruhen değil
kurtulmak isteyenlerin
çırpınıp, sıkışıp kalanların;

ö

l

ü

m

ü

.

.

.

.

.

toz par acıklarımız
kuru  l  deriler gibi
kumlařıp
katı bir akışkana
od ile camlanırken;

gök,

serbest

düřüyor

...

...

...

USTA BİR BATIŞ VE ÇIRAKLARIN GÖZÜ NEMLİ

~

Ahmet Şerif Doğan

Batıyoruz kaptan, bırak şu dümeni artık
Geminin kıcı çoktan suya gömüldü
Baş kısmına yığılanlar zannediyor yükseliyoruz yükseliyoruz
Ve gök tavana çarpıyor hissiyatımız
İçkinin ve uykunun verdiği sersemliğin ikisi arasında bir dua
Batsın artık şu gemi ve ıslansın kaptanın sureti suya

Batıyoruz kapatan, bırak artık şu açılanı saçılanı
Ölen öldü zaten, kalanlar kefen ölçüsü veriyor
Sığmıyor çalınan minarelerde ki selalar filikalara
Yüzme de öğrenemedik çalışmaktan gemiciklere
Adam adasına kadar yüzersin artık sen de kaptan
Bırak batasın artık şu gemi bir nefes alsın kırık dümeni

Batıyoruz kapan, hep önüne bakıyorsun, arkana dönme sakın
Bir bir kum tanelerini döküyorsun, taş döküyorsun,
kum çuvallarını atıyorsun
Ve yükseldiğini zannediyorsun batarken suya
Gözlerini aç kapan, gerinde ağlayan bir aynı gemideyiz
şarkısı söyleyenleri
Görülmezmiş boğulurken gözyaşı insanın be hıçkırığı
alırmiş canı

Kaptan çok yoruldun dümen çevirmekten
Bırak da biraz gençler oynasın batan geminin kırık dümeniyle
Belki gecikir gecikmeyecek olan ecelin dört atlısı...

ANOMALİ

~

Erkan Kenan Durmaz

Zordu hayata adapte olmak
bir delil ararken varlığıma
anbean kaybolmak...
günü gelir kendini
kendine bile kanıtlayamazsın

Bağlamını yitirmiş bir bitiş bu
hiç bitmeyen bir gidiş
beyhude tüm çağrışimler

bir yokluğun içinde eriyen varlığını
kimseye hatırlatamazsın

Ya bulunmalı bir çıkarım
ya da ölmeli artık
beni çıkarın

dogmalardan yorulmuş beynini
bazen yaşatmak istesen de yaşatamazsın

Var mı bir duayen doktor
ya da bir doktrin
beni emanet edin

yeri gelir tüm zehirlere
tek bir panzehir bulamazsın

Edinimler boş
hiçbir ehemmiyeti yok
hepsini birden silin

bazen sonraki yaşama bir küçük bilinç kalsa
o mirası bile kaldıramazsın

KUM SAATİNİN SESİ

~

Muhammet Çelik

Bir balık çırpınır mermerde
Ve gidip gidip gelir
Çünkü güneşin yokluğuydu zaman
Suyun tükenmişliği, yorganın iç çekilişi
-Çöl kumundan bir saatti-

Gece bir kamyon damperi gibi
Dökülüyor önüme
Çünkü gündüzü düşündüm.
Neyi anıştırsam sancıyor öteki
Kentın ortasında bir anıt
Her yere koşmaktan çarmıhlanıyor dört yanım
-Bağlayamıyorum bağcıkları, zemin ıslak, kireç dökük-
Yüzünse teneşir.

Çocukluğuma bilet kesmemişlerdi
Üç kere düşündüm üçü ama çam devirdim
Elimde üç tebeşir.
Çarpmadım da çarpılmadım da
Ona.
Üç: Büyük Nefreti Gecelerin
Üç: Büyük Günahları Evlerin
Üç: Büyük Gidiş
-Tohum, emzik, kadın-
Ve ansızın kesik mavi, sonra kırılancasına bir yağmur, rüzgar

Ve sabahı düşünürken akşam ettim
Kendi kendini bekleyen sokak lambası
Yanıp yanıp sönüyordu, mermer balıkları gibi
Bu en kısırından gündüz vakti
Moruk güneş, sevmiyorum seni.

İKİZGEN

~

Fikret Yazıcıoğlu

antik bir şiirdi ya da yağmurlu bir ikindi
akışkan formuyla mühürlenene baskılar
kuşlar yuva ağızlarını güneye baktırıyor
ahşap kalıplar kendini bıraktıkça
çakır gözlü bir ağaç orman olma yolunda

üzerinde sentetik bir hafiflikle
açılır sarmal zeminde çam terebentin
koyu bir ırmak düşürünce gölgesini kalıba
çoğullanır bütün damarlarıyla yeryüzü
soğumuş otların ıslaklığında

ana dilini tazeliyor yeniden
baskının en yalın hâli renk ve betim
bozguna uğratarak taş yığınaklarımı
metruk evimin ahşap eskileriyle size gelirdim

GÖZER

Serhat İlhan

Vidalarla tutturuldum umutlarıma
Lehimlendi
Yaşamak istediğim tüm güzellikler
Böğrüne
Kalbime kocaman bir göz taktılar
Senin adın gözer dediler
Yıllar geçti eskidim, pas tuttum
Sudan geçirdiler: iki ırmak, üç dere
Vidaları söktüler birer birer
Lehimlenen yerimden kırdılar üç kere
Gözümü oydular, attılar kuşlara
Sürükledi beni kuşlar
Hasret kaldığım uzaklara

ŞİİRİMİZ SAHİDEN YAŞAYACAK MI?

Mirza Şahin

1956'da Ece Ayhan "Kantocu peruz sahiden yaşadı mı patron?" diyerek oldukça isabetli bir soru sormuştu. Burada Peruz Terzakyan'ın varlığından şüphe etmiyoruz, Ahmet Rasim'in Fuuş-i Atik'i ile de yan yana geldiğinde soru yerini bulacaktır. Mesele nefes alıp verme meselesi değil, bir nasıl sorusudur. 2024'te bu soruyu öncelikle "Şiirimiz sahiden yaşıyor mu?" şeklinde sorabiliriz kanımca. Yaşıyorsa ben bir de nerede sorusunu ekleyeceğim, şiirimiz nerede yaşıyor? Bu iki soruyla bulunduğumuz duruma yabancılıktan kurtulabiliriz.

Yaşadığımız çağı hesaba katmadan bir işe kalkışmak bizi yolumuzdan saptırabilir. Fakat bu, getirdiği her durumu benimsemek anlamına gelmemeli. Neleri reddetmemiz gerektiğini bilmek zorundayız. Bulduğumuz toplumdan bağımsız değiliz. Türk şiiri -özellikle Tanzimat'tan sonra- siyasi gelişmelere paralel olarak tavrı aldı. Balkan Savaşları, 60 Darbesi, 80 Darbesi... Dünyadaki değişimlere kulak tıkamayalım elbette fakat ithalatın belirli bir nedeni vardır. İhtiyaç tespit edilir, kendimize yetemiyorsak dışarıdan alınır. Bu noktada "Neye ihtiyacımız var?", "Biz kimiz?" ve "Bizim olanla üretebilir miyiz?" soruları hiç sorulmuyor. Dışarıya bakarken yanlış şeylere yöneliyoruz. Yumurtaya ihtiyacımız varken süt almaktan ya da cüce buğdayın, beyaz ekmeğin ülkeye girişinden bir farkı yok bu durumun. Şiir, konfor alanı içinden çıkmaz. Kendimiz için yazmıyoruz. Sadece kendimiz için yazıyorsak neden yayımlatıyoruz?

Bugün sorunumuz bir biçim sorunu değil, bir öz sorundur. Hatta belki de hiç karşılaşmadığımız kadar büyük bir öz sorunu. 80’li yılları incelediğimizde üslup olarak birbirlerinden farklı olsalar da yapı bakımından tek çatı altında toplayabileceğimiz bir şiir yazılıyordu. Kurulan yapı genelde biçimsel değişimlere dayandırılmıştı. Metin Celâl’in 1991’de yayımlanan “80’li Yılların Şiiri 90’lara Akacak mı?” başlıklı yazısını hatırlıyorum. Aktı akmasına ama aşan bir şiir yazılmadı. 2000’lere geldiğimizde ithalat farklı bir boyut kazandı. Kimileri başlangıç noktasını İkiz Kuleler’in yıkılmasına bağladı. Confessional poetry, soyutluk ve 80’lerin biçim yapısı birbirine katıldı. 80’lerin şiiri, sözcüklerin kullanımı bakımdan genellikle 60’ların, 70’lerin toplumcu şiiri yerine İkinci Yeni’ye yaslanmıştı. Atılım fikri formda vücut buldu. Ben öz bakımından eksik olup biçimiyle öne çıkan şiiri sakat buluyorum, 80 sonrası şiire itirazımın en büyük sebebi bu. O yılların şiirini yeni bir biçim öne çıkardı.

Değişen çağ, özellikle 2000’lerden sonra hız kavramını hayatımıza soktu. Mekanik ve çabuk “tüketilebilen” şiirler yaygınlık kazandı. Halbuki bizim ihtiyacımız olan dinginlikli, çağın getirdiğini göz önüne alarak buna itiraz etmektir. Hem şairin hem okurun şiiri hızlı tüketmesi eleştiriyi ortadan kaldırdı. Eleştiri derken buna şairin kendi şiirini tartması da dahildir. Rilke, Duino Ağrıtları’nı 10 senede yazmış. Yahya Kemal, Rindlerin Ölümü’nde geçen “karanlık serviler” içine sinmeyince “serin serviler” yazmak için 25 sene beklemiş. Yazdığı şiirin fazlalıklarını atmak, aksayan yerlerini düzeltmek için bir hafta, hatta bir gün bile üstünde durmayan insanlar görüyorum. Bazı şeyler fazla hafife alınıyor. Sanatı değerli kılan başlıca etmen dönemleri aşması, eskimemesi. Önce güzelliğe, sonra yeniliğe bakıyoruz.

Günümüzde şiir nefes almak için uygun bir alan olmaktan çıktı. Küçük Amerika olmak kimseyi rahatsız etmiyor. Toplumdaki değişimin de bunda payı var. Bugün yazılanlar duruma itiraz edilmediğini, durumun benimsendiğini gösteriyor. Buluntu şiir, görsel şiir, deneysel şiir ve dahası... Bunlar yapılırken şiirin esas öğeleri -özellikle dil- dikkate alınmıyor. Sürekli bir ithalat peşindeyiz, yeni olsun da ne olursa olsun. Sonuç olarak bir faydası ya da karşılığı yok. Sorduğum ilk soruya döneyim: Şiirimiz sahiden yaşıyor mu? Bir şiiri yazarken o şiirin elden ele dolaşması, ezberlenmeye değer olması için titizlik gösteren kaç kişiyiz? Yazılanlar bir kişi tarafından sevgilisine/dostuna okunmayacaksa, bir eylemde pankartlara yazılmayacaksa, ikinci defa dinlenilmeye heves edilmeyecekse neden yazıyoruz? Biçimsel denemeler aramak yerine önceliğimiz öze odaklanmak olmalı. Toplumdaki ve günümüz Türk şiirindeki ana eksikliği, sıkıntıyı doğru tespit edebilmemiz gerekiyor. Böylece "Şiirimiz nerede yaşıyor?"un cevabı "Çevremizde bulunan birkaç kişide." olmayacaktır. En önemli soruyu sorma hakkını ancak bundan sonra elde edebiliriz: Şiirimiz sahiden yaşayacak mı?

Hürriyet Yoksa Ne Ki Cumhuriyet?

~

Mücahit Aygören

(Cumhuriyetle yönetilen herhangi bir ülke için yazılmıştır)

Hürriyet olmadan adı var cumhuriyetin
Adalet olmadan adı var yalnızca
Halk seçiyor ya yönetiyor mu kendini
Misal her şeye delice zam mı istiyor
Sırf başka diye ötelensin mi istiyor
Sazdan sözden öteye geçemeyen kültür
Yöreden töreden öteye geçemeyen kültür
Değil cumhuriyet
Yerelden evrene pencere
Evrenden yerele hazine
Mahalle baskısı hiç değil
Mahallelerden dünyaya haykırış
Sokaklardan caddeye çıkış
Üzerinde kayalarla denize akan nehir
Tastamam medeniyet dolu köy, şehir
Aşığın parası yoksa da yeten tuzu
Yoksulun insan hissettiği yeryüzü

Kadının özgür dolaştığı gecesı
Eşit vatandaşlık bilinci
Bilimin yücelişı
Çevrenin el üstünde tutulup
Dilsiz meleklerin korunduğı...
Demokrasi olmadan adı var cumhuriyetin
Kim ne derse desin
Cumhuriyet;
Liyakatsizliğin pazara çıktığı yer değil
İnançların sorgulandığı şer değil
Bilimin söndüğü fer değil
Özgür sanat yapılmadan adı var cumhuriyetin
İthalse her şey, tadı yok cumhuriyetin...
İnsana, bayrağı tapıyorsan anlaşılmamış cumhuriyet
Yaşantını din diye dayatıyorsan aşılammış zihniyet
Hizmet odaklı değilse adı acziyet
Hürriyet olmadan ne ki cumhuriyet?
Emek gözetilmeden adı var öylesine
Demokrasi olmadan yalnız adı cumhuriyet

Cumhuriyet; sanata, gelişime evet
Uygar insanlığa, barışa davet...

SEVDA GAZİSİ

~

Pınar Dinçata

Sen yokken elim üstünde oynamadım
Çanak çömlek hiç patlamadı
İstop renk vermedi
Şekerlerim tat.
Leblebi tozunun dudaklarımda kalmadı izi
Anneme mey buz yerken yakalanmadım
Tek ayak üstünde beklerken ben
Hayat bana nanik yapardı.
Öyle tatsızdı işte büyümek
Saçlarımda kardan kadın hikayesi
avurtlarıma tektonik depremler
yerleştirdi zaman
Yetişkin Pinokyoların havada burunları vardı.
Kağıttan yapılan gemim dün gece battı
albümlerden taşardı hayat.
Çatıdan düşerken şehrin anıları
pelerini açmadı
Gidenin arkasından su dökmedi
Sevdiğim mahalle kadınları
öyle tatsızdı işte büyümek

Boğaz kurudu öyle söylendi selamlar
Matruşkalarımın renkleri solgun
Boyunları bükük içleri boştu
telaşesi yoktu bayramların
Suratında sirke satıyordu
şimdinin baharları
O zamanlar tabii
sevdalanırdık her alacalı mevsimde
gözlerimizde yıldız tozları
aklimiz kuşlara rakip gelirdi
havalanırdı yürek gezinirdi
tekinsiz vakitlerde gökyüzünde
gel zaman git zaman zamanelerinde
Beyoğlu taşırken yokluğunun yükünü
porselen tabaklar gibi kalpler kırıldı
Patikalar kıvrıldı yollar saptı
Sana çıkmayan sokağın adıydı
Çıkmaz sokaklar
Nobran bakışlarında
Üniformalar yaktı
Sevda gazileri.
Ben bir sevda gazisiyim
Yüreğimde inceden işlenmiş
Şarapnel parçaları
Düzenlenmiş suikastlar
Kapanlara sıkıştırılmış
Can atıkları.
İnleyip dururum
Vücudum boydan boya sarılı
Ben bir sevda gazisiyim
Adamım, madalyamda ismin yazılı.

KENDİ KENDİNE ELEŞTİRİ

**Bir Şair Acemisinden Sevgilerle:
Gün Gelecek Göreceksin**

Yasin Gedik

Çoktandır masamda bekleyen bir kitap vardı. Hani bazı kitapların okunma zamanı bir türlü gelmez ya, işte o hesap: ***Gün Gelecek Göreceksin***

Kitabın şairi -belki de şahiri- aylar öncesinden bana sosyal medyamdan ulaşmıştı. "Hocam ben bir şair acemisiyim, eleştiriye ihtiyacım var, zaman ayırıp kitabımı değerlendirebilir misiniz?" diye sordu. Aslında uğraşmayacaktım böyle bir yazı için -malumdur ki zamanım pek kıymetli- fakat genç arkadaşımızın sosyal medyadan

yaptığı ısrarlı takip ve etkileşimler sonucunda direncim kırıldı. Bir uzman eleştirmen titizliği ile kitabı incelemeye girişiyorum. Hazır mısın genç dostum? Okudukların muhtemelen pek hoşuna gitmeyecek...

Kapaktan başlayalım. Manzara fena değil fakat bir ilk şiir kitabı için biraz sıradan kalmış. İsim: ***Gün Gelecek Göreceksin***; ama ne göreceğiz? Umut da vadediyor, bela da. Bu yönüyle sevdim ismini. Şairimiz **Yasin Gedik** dergilerde pek duyulmamış bir isim, ben hiç duymadım. Kitaptaki özgeçmişine bakınca birkaç vasat dergide şiir yayımladığını fark ettim. Kitabın yayınevi: **KDY**. Profesyonel editöre ihtiyaç duymayan ve ön siparişle kitap basan yeni bir sistemle çalışıyor bu yayınevi. Üç yıldır bir hayli kitap basılmış ancak nitelik konusunda ciddi eksikler var gibi duruyor. Ben lütfedip ilk defa bu yayınevinden bir kitap okuyorum.

Şiir kitaplarında pek görülmeyen bir bölüm dikkatimi çekti: Teşekkür kısmı. Hem de emojiiler kullanarak sanırım dikkat çekmek istemiş. İçindekiler kısmına gelince denebilir ki bölümlendirme ve şiir isimleri iyi duruyor. Sayfa sayısı bir şiir kitabına göre ortalama olmasına rağmen üç bölümlü otuzdan fazla şiir olması şiirlerin genel olarak kısa olduğuna işaret. Lirik ithaf dizelerini de okuyunca kapak görseli biraz daha anlam kazanıyor, hmmm dedirtiyor yani.

Tüm bu ayrıntılı tanıtımdan sonra gelelim asıl meseleye yani şiirlere. Başlıksız şiirdeki 'Yusuf'u görünce "Yahu gene mi kuyudaki Yusuf?" diye çemkirecektim ki farklı bir Yusuf olduğunu anladım. Gerçi tüm Yusuf'lar bir şekilde Yusuf Peygamber ile bağlantılıdır. Ancak buradaki imgenin, yönetmen Semih Kaplanoğlu'nun Yusuf'un Rüyası kitabına ve Yusuf üçlemesine bir gönderme olduğunu fark ettim. Haliyle bunu fark etmek şiirin de değerini artırdı gözümde: fena değil. Şairin ve şiirin kıyameti bana da yakın geliyor.

Kan Kokan Kelimeler: Daha ilk bölümde retoriğe kayan dizeler, klişeye kayan imgeler hatta öyküye kaçan bir üslupla başlıyor şiirler ve bunlar yüzümü buruşturuyor. "ölü çocuklara gebedir bu çorak topraklar" diye özetlenebilir ilk bölüm. Daha çok kan-yağmur, savaş-barış, acı-umut, cennet-cehennem, darbe-devrim gibi karışık imgelerle örülmeye çalışılmış bir yapay devrimci duyarlık da göze batmakta. Günümüz şiiri için fazla yalancı şahirlik(!) eden bir romantik devrimci şair üslubu bu. Ahmed Arif, Atilla İlhan ve Nazım Hikmet çokça hissediliyor. Zaten alıntılar da bunu ele veriyor. Herhalde acemi şairimiz de bunu reddetmiyordur. Fakat genç dostum bunlar en iyi örneklerini çoktan verdi. Günümüz Türk şiiri daha çoğunu istiyor.

Şiirler Sarsın Yaralarımızı: Kederden yoran ve yorulan genç şairimiz ikinci bölümde *Şiirler Sarsın Yaralarımızı* diyor. Ruhun fiyakası olsa da acı çekmekten yorulmuştuk. Ancak bu sefer ki sunuş şiir parçacığı çok arabesk bir havayla can sıkıyor. Sonra poetik sorgulamayla devam ediyor bölüm ve umuda çağırıyor bizi genç şairimiz. Yani öyle bahar gelecek, her şey çok güzel olacak gibi değil de "Sıkmayın canınızı, bir büyük şair olarak ben şiirlerimle buradayım" der gibi. Üstümüze çok bol gelen

bir gömlek gibi. Yani öylece emanet duruyor dizeler. İlk bölümdeki umutsuz hava dağılmış fakat yine benzer imgeler, yoran, sakızlaşmış kelimeler kullanılmış. Zorlama şiirler de çarptı gözüme; *Karantinalı Şiir* mesela. Kitaba ismini veren şiir **Gün Gelecek Göreceksin** fena değil, şiirlerdeki genel umut-umutsuzluk çatışmasını özetler nitelikte. Sevdim: *Ve ıslak bir Pazar sabahı bölüşeceğiz karpuz peynir ekmeğin lezzetini...*

Yollar, Denizler, Rüzgârlar: Bölüm ismine uygun olarak bu imgeler bolca kullanılmış. Zaten şiire lirizmden başlayan bir gencin bunları kullanmaması ilginç olurdu. O romantik yollardan geçmiş bizim şairimiz de. Artık daha umut aşıl原因an bir yolculuk oluyor bu bölüm fakat gene bildik duraklardan geçiyoruz. Yani ferahlık veren bir tebdili mekân olmamış. Pencereden bakmakla yetinmiş şairimiz, fildişi kuleden kahvesini yudumlayıp “Ne güzelmış tabiat ana” der gibi. *Ve Yol Biter* denerek bitiyor şiirler ve ben de bir oh çekiyorum, bunca uyuşturan klişeden sonra bir denize atlamak istiyorum; *lacivert ve dalgasız*.

Genel olarak şiirsel beğenimi okşayan noktaları da yazmadan olmaz ki böylece genç dostumuza biraz umut da vermiş olalım. Fakat bunlar tamamen samimi olarak düşündüğüm şeylerdir. Okuyucularım da bilir ki ben öyle her önüme gelen kitabı “Çok iyi çok güzel, bayıldım.” diye tanıtıp geçmem, adamakıllı zaman ayırıp titiz bir çaba harcamazsam zaten batsın bu benim eleştirmen ismim.

Sinema filmlerine ve yönetmenlerine, roman ve anime kahramanlarına, hatta ressam Miro’ya yapılan ithafları sevdim. Özellikle günümüz dergilerinde şairlerimizin sıklıkla abi ve dostlarına yaptıkları ithaflardan gına gelmişti. Usta şairlerden alıntılar yerinde olmuş, anımsatılan kişi ve olaylar da bir entelektüel birikimin ipuçları; ancak aşırısı fularlı entelliğe yol açar ki sakil durur, dikkat edilmeli. Malum kediciler ve bisikletçiler olduğumdan bu imgeleri içeren dizeler daha bir dikkatimi çekti, fakat bunların daha orijinal olmasını beklerdim.

Bitirirken diyebilirim ki zevahir toplanıp kurtarılmaya çalışılmış yani biçime çok fazla dikkat edilmiş. Bunu genç dostumuzun ‘şahirliğine’ verelim. Ancak bu kadar eli yüzü düzgün, derli toplu görünen şiirler şuna benziyor: Aşırı makyajlı ve botokslu haliyle gülmeye çalışan ve ben ülkenin

çok şey bilen, en muhalif sanatçısıyım diye bağırın ünlülere. Umarım çok ileri gitmemişimdir sevgili dostum. Ancak şiirimizin kalitesi ve sağlamlığı için ileri gitmekte, haddi aşmakta fayda var.

Genç şaire tavsiyeler

Tamam acemiliğe eyvallah, fakat iş amatörlüğe varırsa sıkıntı büyük demektir. O nedenle bazı şiirler hiç yazılmasa da olur. Lütfen daha çok büyük ustaları okuyunuz. Erbain'den Of Not Being a Jew kitabına geçiniz ve onu bitirmeye çalışınız. Önce iyi dergilerde daha sağlam şiir yayımlamaya çalışınız. Kitap işi kolay. İlk günahı olmaz ama şairlik yapmanın yani şairlik taslamanın vebalı büyüktür. Onun için daha somut, daha günümüz meselelerine eğiliniz ve hayatı daha temashı yaşayınız. Bir de şiirlerin çoğu hep başkalarını, başka olayları anlatıyor, onlara değiniyor. Yani okurlar ya da benim gibi usta eleştirmenler biraz şairin kendisini de görmek isteriz. İlk damar olarak klişeleri hoş görebilirim ama umuyorum ki artık bunlardan arınmaya başlamışsınızdır. Bir de artık şu lirik benlikten kopunuz be kardeşim; somuta, epiğe yol alın, daha net ve sert vurun kelimelere. Aynı temaları farklı şiirlerde ısrarla işlemek de yoran durumlardan. Bu tematik işleri tamamlayıp farklı evrenlere yol açmak sağlam şiire giden yolu besliyor. Bunun da çaresi çok okumak ve çok denemektir. Ve bir de çuvaldızı sürekli kendine batırmak. Daha çok acı çekmeli genç şair, daha çok denemeli ve daha iyi yenilmeli. İşte sağlam şiir bu yenilgiden ve başarısızlıktan çıkacaktır elbet bir gün. **Gün Gelecek Göreceğiz** biz de o şiiri...

EPPUR SÌ MUOVE

~

Sema Ayşe Mercan

Sivaça! bir yerlerde bir çarşamba doğmakta
Kuytusunda malûmun, çabasız durgun
Ve ilkin kendine imanı şart koştuğun tüm o derme çatma
Tüm o ilkel anlaşmaların dil çabukluğuyla
Benim diyor arayıp durduğun gün bin yıllarda

*ne yapmalı bu mektubu? şimdi
arsız bir heves, bulaşıcı hastalık
iyisi mi suya söylemeli*

Sivaça! milletin ağzında sakız gibi bir sır bu çarşamba
Girmek için sinema bileti kuyruğuna nasıl da uygun
Biçilmiş kaftan bir kurşunun önüne kendini atmaya
Yahut seninle ben ikimiz şöyle sarp bir uçurumun kıyısında
Dünyanın kaç bucak olduğunun varabiliriz farkına

*zarf yakıcı büyü haylaz albeni
sırnaşık bir şarkı huzursuz kağıt
kapamıyor kendi üstüne herkes gibi*

Çok gerçekçi bir büyücülük bu bizimkisi
Onların yüzölçümü geniş bakışları ve dikenleri
Ölçüler ve alçılar diyorum Sivaça, mahvetti bizi
Öyle belli ki delilikten geçmedikleri yanlışlıkla da olsa
Unutalım bitsin, rahat bırakalım tanrıyı da evine gitsin

DÜŞ/ERKEN

Gölsüm Işıldar

Ey, alnımın ürpertili uçuk ağrısı
Hengâme aşkların tatavası
Aşk ve ölüme akraba şiir,
Unufak mutluluklarımı yalarken
Zamanın tozunda eskiyen yalnızlık,
Tutunamadığım ama
Tutmaya çalıştığım dünya...

Ey, kendini sokak fenerine asan
Yıldızları koynunda uyutan gece,
İçimde ağlayan çocuk daha
Bisküvisini süte batırmadan
Çat kapı gelen davetsiz misafir.

Ey, tanık ağaçların damarlarına
Ruhumun mürekkebinin çeken,
Sesimde çimlenen aşkı
Kırık dökük sözcükler ve
Kuş kalbi isyanlarla okşayan
Pişmanlık eldivenleri...

Ey, balkonundan attıkça tırmandığım
Düşeceğimi her söylediğimde
Hemen ağzını açıveren dünya,
Şeytan minaresinden düşen
Acemi yengeçlere baston,
Salgı bezleriyle şakalaşırken
Sudan sebeplerle ıslananların
Çocuklarına topaç etme kendini...

KUŞLU BİR AYNADA GÖRDÜKLERİMİZ

Hasan Çelikkol

Her yer deniz
Rüyalarımız ise derinlerde bir yerde
Dalıyoruz ve çıkamıyoruz bir türlü su yüzüne
Kuru ağızlı çocukların çığlığını duyuyoruz sadece

Keşke koklasaydık kırmızı çiçekler açtığında
Rüzgârla demlediğimiz ahlar yerine
Çünkü çaresizliğin ne olduğunu anlamak çok acı
Gölgeler vadisinde uyandığımızda

Bu yüzden arkası kuşlu aynalar tutuyorum herkese
Saçı sakalı karışmış, kör
Ve hatta dehşet verici yüzler görünüyor aynada
Ceninleri tek tek söküp atan rahimlerinden yere

Uzun ve kederli bir cümleye sarılmanın zamanı çoktan geçti
Kırpiklerimiz ıslansa ne olur
Yüzlerce çocuk kuşlar gibi yere düştü
Bunu herkes biliyor peygamberler de dâhil buna

EBEMKUŞAĞI

Adil Başoğul

Ebemkuşığında sallayalım
Gel sen ve ben
Büyütelim aydınlığı

Hadi eski kalemimizi durgun uslara salalım
Ömür denilen hayale dalalım
Bir sen okşa denizi
Bir ben okşayayım gülüşlerini

Rûşi-revan adaleti
Genci-revan hazinesi

Avşar illerinin beyleri
Bir türkü çığırır gari

Antik tiyatrodan bir tirat yükselir
Bütün yaşananlar dile gelir

Sen gül yüzlü geleceği getir
Ben sabahsız geceler yıldız yanığı

Ben ateş olayım
Sen ise su
Söndürelim bu sonsuz yangını
Sevgi toprağında yetişsin
Umudun mavi mutlu parlayışı
Ebemkuşağı pırıltılı rüzgarlı havasıyla getirsin
Bize kainatın kahin çocuklarımızı

Kırmızı karanfil tarlası üstümüz başımız
Ölümün bir adı da Kırmızı olmalı
Ya da Kızıl Karanfil kokmalı

Kızıl ve kızgın çöl kumu ki zaman
Akıp duruyor sonsuz parmaklarımızdan

Mavi ve karanlık kainat çağırdı bizi
İçtiğimiz bir yudum kadim sudan
Hadi sen ve ben eriyelim sevgiden
Binlerce ebemkuşağı doğuralım sevgimizden...

YAZ

Furkan Cesur

Savaş ki insanı yeniden yaratır
Atlar ölmeden doğurmaz hiçbir katır.

Kadınlar surlara sığınıp ricali oklar
Ulfhednar adam bulabilmek için Midgard'ı yoklar.

Peygamber yabancı kelimelerle saklanmaz
Volk zaten gavur sözlerine kanmaz.

Rus cariye ki baştan beni sevmedi
İsevi olmamasına rağmen cesedimi yedi.

Âhir zamanda tanrıların karnı acıktı
Poseidon betondan ormanı bir gecede yıktı.

Artık dünyanın temizlenmesi lazım
Putlar ölmeden gelmez Lif'le yazım.

AKŞAMIN AVLUSUNA OTURDUM

Yusuf Ferhat

Bir dağ öfke kustu sabahın yüzüne
Bir rüzgar saçlarında yuva yaptı ayazın.
Limanda; ayrılık yüklü gemiler
Yabanıl bir el ;
Derin uçurumlar diziyordu yollara
Şehrin kayalıklarında vuruldu ezgiler...

Akşamın avlusuna oturdum
Kızıl bir ses yürüyordu sokağımda,
Bağrı yanık.
Bir yenilgi beyaz bayrağını çekiyordu,
Zamanın direğine.
Duvarı aç gözlü uğultular
Gün; son nefesini veriyordu karanlığın kollarında...

Bir sessizlik ;
Sessizce dibini karıştırıyordu akasyanın.
Lambada titreyen soğuk
Ve içine burkulan mehtap
Alacakaranlıkta vurulan gölge
Kıymıkları batıyordu tenime yalnızlığın...

ISTIRAP

M. Suphi Yalman

köhne bir ıstıraptır bu
ıssızlığın sessizliği
yalnızlığın gürültüsü
heyecan sandığım hezeyanlar

ipin ucu bilmece
kökler karmaşık
kimin eli tetikte
ve ben neden ağlıyorum öldüm de

tanrı ve meryemin bekâreti
kurtarmadı beni değil
kurtarılmaya muhtaç ettiler
katledilmiş tüm sevdiklerim
sancısız bir hayat sürmedim
bari güzelce öleyim

YELKENSİZ 36 - Furkan Çirkin

Şiir Ortak Kitap

Hazırlayan: Furkan Çirkin

ISBN:

1. Baskı: 2024, İstanbul

Basımcı Adı ve Adresi: Repar Tasarım Matbaa,

Yenibosna Merkez Mah. Cemal Ulusoy Cad. No: 43

Bahçelievler/İstanbul (Sertifika No: 40675)

Plüton Yayınları Adına

Yayımcının Adı: Toprak Tezcan

Yayımcının Adresi: Sultan Selim Mahallesi, Eski
Büyükdere Caddesi, 61/2, İstanbul, Kağıthane, 34415,
Türkiye

Sertifika No: 52936

